

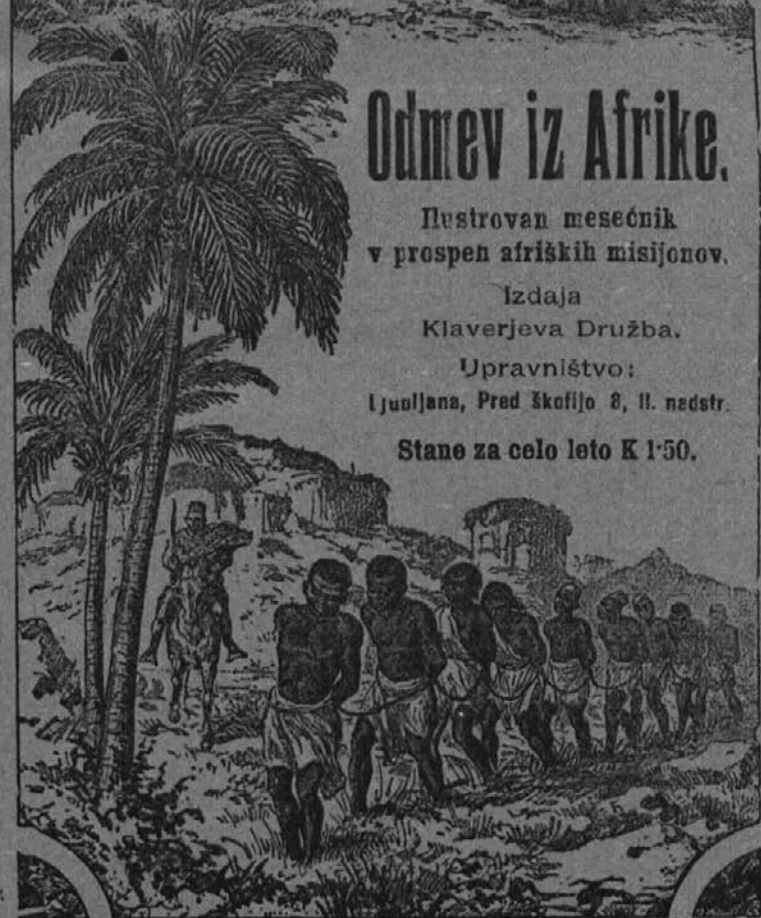
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospen afriških misijonov.

Izdaja
Klaverjeva Družba.

Upravištvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Podružnica Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitsgasse 12.

Vsebinska številka meseca februarja:

Ponovni poziv k misijonskemu sv. obhajilu. — Moli-tev za spreobrnjenje poganov. — Misijonski dopisi: Apostolski vikariat v Shiré. (Piše škof Auneau.) — Apostolski vikariat Loango. (Piše p. Kieffer.) — Cesar Franc Jožef I. in katoliški misijoni v Osrednji Afriki. (Piše fr. Avgust Cagol.) — Apostolska prefektura Spodnji Kongo. (Piše prednica sester sv. Jožefa Kluniškega v Landani.) — Kratki misijonski dopisi. — Pisma misijonarjev (došla od 1. oktobra do 1. novembra 1916). — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Glasovi iz krogov naših čitateljev. — Listek: Mihael Razafindrambina. — Sliki: Nova cerkev misijona sv. Jožefa v Nguludi. — Zamorske žene, deklice in otroci misijona Nsesse.

Misijonsko apostolstvo med mladino.

Znano je, kako hitro se nepokvarjena mladina vneme za vse dobro in blago. Zato ne moremo našim cenjenim čitateljem, zlasti preč. gg. katehetom, učiteljem in učiteljicam dovolj priporočati, da vcepijo naši nadebudni mladini globoko v srce misijonsko misel. Kot jako uspešno sredstvo v ta namen se priporoča otroškemu razumu primerno spisano misijonsko berilo, zlasti

Zamorski otrok. Ilustrovani mesečnik za mladino. Izhaja v slovenskem, nemškem, poljskem, češkem, madžarskem, laškem, francoskem in angleškem jeziku. Cena s poštnino vred 1 K. — Vezan v lepo vezavo 1.20 K, posamezni zvezki 10 vin.

Simeon je dobil razodenje od sv. Duha, da ne bo gledal smrti, dokler ne vidi Maziljenca Gospodovega; in ko so prinesli otroka v tempelj, ga je vzel v svoje naročje in hvalil Boga, rekoč: »Zdaj odpusti, Gospod, svojega hlapca v miru, ker moje oči so videle tvoje zveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, kot luč v razsvetljenje nevernikom in v poveličanje tvojega ljudstva Izraela.«

Ponovni poziv k misijonskemu sv. obhajilu.

»Bog pa dá rast.«
I. Kor. 3, 7.

Z železnimi koraki je vojska strahovito razdejala cvetoče dežele ne samo v Evropi, temveč tudi v Afriki in njenih misijonih. Koliko krasno uspevajočih misijonov je razdejal sovražnik, druge pa so bili misijonarji radi pomanjkanja osobja in pomožnih sredstev sami prisiljeni opustiti. Ni-li torej res občudovanja vredno, ako kljub temu po nekaterih krajih spreobračanje zamorcev sijajno napreduje; drugod pa zamorci z nepopisnim hrepenenjem prosijo za misijonarja. Ta protislovja v afrikanskem misijonskem življenju nam kličejo v spomin besede apostola narodov: »Bog pa dá rast!« Ako Bog v svoji neskončni modrosti dopusti, razpadejo najbolj cvetoči misijoni, in ako On hoče, nastanejo tudi sredi razburkanega valovja svetovne vojske globokoverne krščanske občine. Vse je odvisno od Boga — biti in ne biti. Zato moramo pri naših misijonskih podjetjih vsakega teh merodajnih faktorjev upoštevati, gmotno podporo, in kar je še važnejše, milo-

ščino molitve, da izprosimo božjega blagoslova misijonskim napravam. Na to duhovno miloščino, katere je zmožen vsak kristjan, vas hočem danes prav posebno opozoriti.

Molitev torej je mogočno pomožno sredstvo za misijone; kajti, kar gmotna misijonska miloščina sama ne premore, tisto podeli Bog po naši pobožni molitvi, namreč: misijonskih poklicev za neizmerne afrikanse pokrajine, luč spoznanja v temi poganstva tavajočim zamorcem in moč, da se otresejo okov satanovih, ter milost stanovitnosti črnim novokrščencem. Kajti le nebeški blagoslov stori misijonsko delo plodovito. Mi sicer moremo misijone gmotno podpirati, »Bog pa dá rast«. Prosimo torej s celim srcem za to. Toda kedaj je naša molitev močnejša, kakor po sv. obhajilu, ko sprejmemo v svoje srce Njega, ki je rekel: »Prosimo in boste prejeli.« Torej, prijatelji dragi — misijonsko sv. obhajilo!

Gospod pa je tudi obljubil, da bo v sredi tistih, ki bodo zbrani v njegovem imenu. On bo med njimi, ne pomenja li to toliko, kakor da bo z njimi molil in prosil za nje svojega nebeškega Očeta? In, ali bo večni Oče svojemu »ljubljenemu Sinu« katero prošnjo odrekel? O kako močna armada v boju zoper poganstvo je vendar truma obhajancev! Razen tega se z misijonskim sv. obhajilom pospešuje čednostno življenje in ljudstvo vnema za misijonsko delovanje. Želeti bi torej bilo, da se posamezne župnije, kakor tudi razna društva zavzamejo za skupno misijonsko sv. obhajilo.

Toda, pojdimo še dalje. — Misijonsko delo potrebuje neprestane pomoči od zgoraj; zato naj ne bo misijonsko obhajilo samo enkratno, ampak redno se vračajoče. Ta blagonosna duhovna miloščina postani sveta navada v vsaki župniji in vsaki cerkveni družbi. Da pa to lepo misel tudi izvršimo, se vprašajmo: »Kdaj se naj vrši skupno misijonsko sv. obhajilo?« Ob kvatrnih tednih prosi sv. Cerkve za dobre dušne pastirje. Ali se ne bomo takrat spomnili tudi misijonskih dežel, ki so nekake kolonije sv. Cerkve in imajo torej sveto pravico do molitev in duhovnih zakladov te skrbne matere? Toda primanjkuje jim duhovnikov, kateri bi jim te zaklade delili. Zato naj bi se misijonsko sv. obhajilo vršilo zlasti ob kvatrnih nedeljah. Zelo umestna bi bila nedeljo poprej misijonska pridiga, pri kateri bi se ljudstvo opozorilo na misijonske potrebe. V družbah, zlasti v Marijinih kongregacijah naj bi se ustanovili misijonski odseki, katerim bi ne delalo posebnih težkoč, vsak prvi ponedeljek v mesecu prirediti misijonsko sv.

obhajilo. Saj je pondeljek posvečen sv. Duhu in misijonsko delo, ki je takorekoč neprestano nadaljevanje binkoštnega praznika, je nepretrgano delovanje sv. Duha. Zlasti pa naj bi se na dan sv. Treh kraljev in na Svečnico, ta dva velika praznika, ko se je Zveličar razodel tudi poganom, vsepovsod vpeljalo skupno misijonsko sv. obhajilo.

Dragi prijatelji misijonov! Vnemajmo sebe in druge za to vzvišeno misel, za misijonsko sv. obhajilo — vpeljimo ga! S tem ne bomo odprli novega vira milosti in blagoslova edino le misijonom, ampak utrdilo in pomnožilo se bo versko življenje tudi v domovini. »S kakršno mero boste merili, s tako se vam bo vrnilo.«

Molitev za spreobrnjenje poganov.

Nebeški Oče, darujem Ti vsa dela današnjega dne v večjo čast Tvojega najsvetejšega imena in za razširjanje Tvojega kraljestva!

Misijonski dopisi.

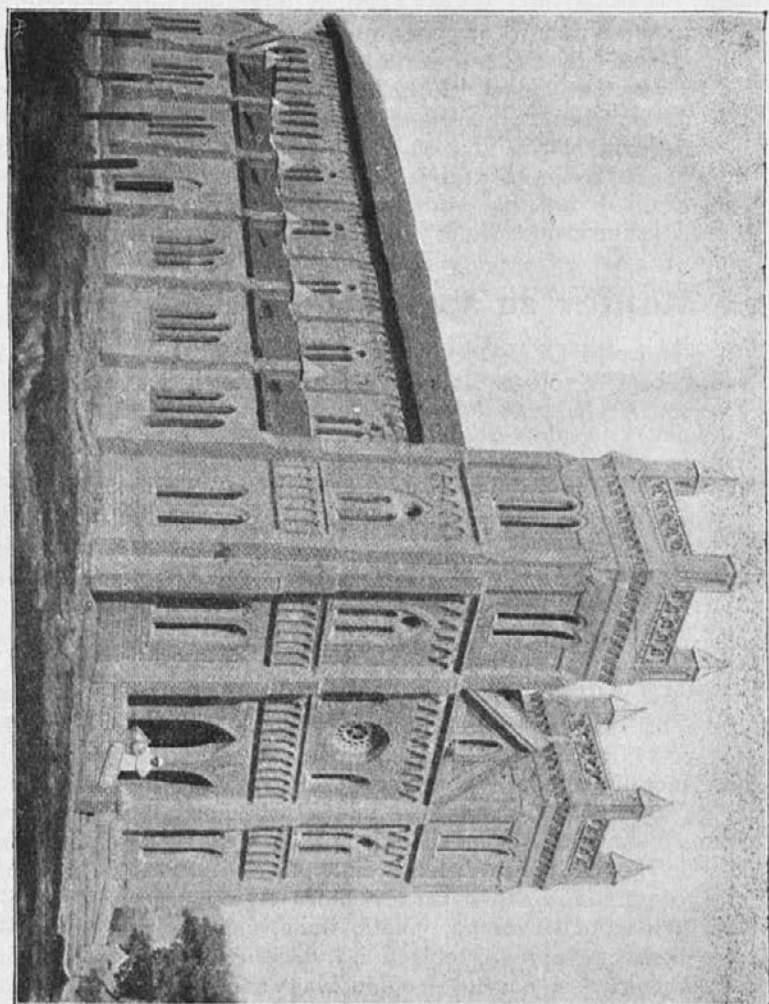
Apostolski vikariat v Shiré.

Škof Auneau, apostolski vikar, piše s 4. aprila 1916 sledeče:

Pošiljam Vam dve sliki naše nove cerkve v Nguludi. Bili smo preteklo leto prisiljeni, ustaviti vsa tozadevna dela, ker smo morali nanovo staviti vsa poslopja našega misijona, katerega so po John Čilembwu nahujskani uporni domačini popolnoma opustošili. Vendar sedaj pridno nadaljujemo cerkvena dela in upamo, ako nam ne zmanjka sredstev, biti koncem leta gotovi. Na zunaj je cerkev skoro dovršena; a v notranjščini ji manjka še stropa, ometa, tlaka, skratka vsega. Z nabavo cerkvene oprave, oblačil i. t. d. nam bo pač treba tudi čakati, dokler se nas ne usmilijo blaga srca, kajti zlasti v tem oziru nam od časa, kar je požar upepelil celo misijonsko postajo, primanjkuje vsega. Težko je sicer dandanes, radi vsestranske bede, trkati na blagodušna srca, vendar se drznem priložiti današnjemu poročilu seznamek onih reči, katerih smo najbolj potrebni. Prepričan sem, da nam jih boste naklonili, kolikor je pač v sedanjih razmerah mogoče.

Trdo delo je bila stavba te velike cerkve v srcu Afrike. Vsak je pomagal po svojih močeh. Eden misijonarjev je napravil načrt ter prevzel vodstvo cele stavbe. Drugi je nadzoroval zidanje, tretji žaganje desk in drugega lesa. Kamenje,

Nova cerkev misijona sv. Jožeta v Nguludi.

strešna opeka, tlak in druge enake reči so se izgotovile na licu mesta. Bilo je res naporno delo, prirediti okrog 60 različnih oblik, s katerimi se je vse to izvršilo. Vsa ta dela so opravljali izključno zamorci. In so tudi ponosni na to; nestrpno pričakujejo z nami vred, da se njihova cerkev, ka-

kor jo imenujejo, kmalu otvori in bodo v nji mogli opravljati svoje molitve.

Mnogo so naši zamorci do sedaj govorili o protestantovski cerkvi škotskega misijona v Blantyre. Res je bila to najlepša cerkev v celi deželi. Sedaj jo je naša prekosila, ker je veliko večja in lepša, in zato se je že mnogo protestantovskih zamorcev oglasilo pri nas, proseč sprejema v katoliško Cerkev, češ, naša vera mora biti vzvišenejša. Glejte, tako vpliva na te velike otroke vnanjost. Torej je naša cerkev že sedaj in bo še tembolj pozneje, ko bo popolnoma dovršena, sicer tiha, a zgovorna pridiga, katera bo privedla mnogo novih vernikov k edinopravemu Bogu.

Naša zaloga »Za Mpulumutsi«¹ je vsled požara v misijonu Nguludi popolnoma uničena in naša naprava raditega zelo trpi. Ako nam pošljete nekaj zabojev te dragocene knjižice, bi nam torej naklonili izredno uslugo.

Apostolski vikariat Loango.

Sledeče pismo p. Kiefferja, od očetov svetega Duha, nam je nov dokaz o koristi darov za ustanavljanje krščanskih zamorskih družin in prinaša zanimive podrobnosti o žalostnem položaju zamorcev vsled svetovne vojske. Potem ko je izrazil p. Kieffer naši vrhovni voditeljici novoletna voščila, piše dalje:

Vaša velikodušnost me je oprostila mnogoterih neprijetnosti ter mi dokazala, da zaupanje v preblaženo Devico nikoli ni osramočeno. Takoj po prejemu Vašega naznanila št. 997 sem obvestil deklice, da je zadnja zapreka njihove sreče odstranjena. Ko bi bili mogli tedaj videti njih veselje in hvaležnost! Vse so mi obljubile, da bodo do konca življenja molile za ono velikodušno dobrotnico, ki je imela sočutje z njihovo usodo. Prepričan sem tudi, da so pri obhajilu, ki so ga prejele na božični praznik, prav posebno molile za Vas in Vaša dela.

Kar se tiče vojske, čutimo mi tukaj njene posledice. Večina očetov in bratov je mobilizirana. Vendar ker se vpoklic omejuje na ta kraj, zato lahko kakor poprej opravljamo svoja različna opravila, samo vedno moramo biti pripravljeni, da nas pokličejo v Kamerun. Dosedaj me oprošča moja starost; ravnotako je pri dveh drugih patrih, a kdo ve, kaj nam prinese prihodnost? V materialnem oziru smo prisiljeni, da se

¹ Zgodbe sv. pisma v Ki-nyanya jeziku, tiskane v misijonski tiskarni Marija Sorg pri Solnogradu 1912, 2. izdaja, v 35.000 izvodihi

zadovoljimo s pridelki dežele, in ako bo vojska trajala naprej, se bo moralo mnogo naših udov vrniti v Evropo.

Vpoklici domačinov so dosegli vrhunec; vsak mož, ki je sposoben, nositi kako težo, se pošlje v Kamerun. Gotovo se jih ne bo veliko vrnilo, bodisi da jih zadene krogla ali pomori kakšna bolezen. Ker smo z vlado v dobrem razmerju, so bili naši kristjani dosedaj obvarovani; ali bo ostalo tudi v bodočnosti tako? Hočemo upati. V mnogih drugih vaseh so samo še ženske, starčki in otroci. Ko sem bil septembra in

Zamorske žene, deklice in otroci misijona Nsesse.

oktobra na obisku pri Kouguieh, sem opravil isto praznoto in vse mi je stavilo enoisto vprašanje: »Kdaj bo konec vojske?« Naši preprosti ljudje ne morejo pojmiti, kako da se morejo beli ljudje tako vojskovati. Naša ljudstva se tudi vojskujejo od časa do časa, a njihova vojska ne traja dolgo in poneha takoj, ako začne posredovati nekaj mož, ki niso zapleteni v vojsko. Iz tega sledi nadaljnje vprašanje, namreč, ali ni nikogar, ki bi posredoval za mir. Vi boste gotovo pojмили, da jim to vprašanje lahko na več načinov pojasnimo, in oni nas več ali manj razumejo. Ti ubogi ljudje si niti predstavljati ne morejo naših misli. Oni razumejo vojsko le v toliko, da se vpo-

kličejo možje, ki nosijo različna bremena, in da je cena vsakemu blagu poskočila za polovico.

Lahko si predstavljate, da nam ne manjka raznih težkoč, čeravno se naravnost ne udeležujemo vojne. Mi skušamo storiti vse mogoče, da si ohranimo sad našega truda. Da bi nam Gospod dal zdravje, za to ga prosimo; naj On urejuje vse tako, da nam ne bo treba kdaj gledati, kako se ustavlja eno ali drugo naših del, bodisi zaradi pomanjkanja delavskih moči ali pomožnih sredstev.

Cesar Franc Jožef I. in katoliški misijoni v Osrednji Afriki.

Fr. Avgust Cagol, član katoliškega misijona v Kartumu, u, piše naši vrhovni voditeljici iz Millanda pri Briksenu sledeče:

Smrt Njegovega Veličanstva cesarja Franca Jožefa, celih 66 let najvišjega protektorja našega misijona, mi daje povod, poročati Vašemu blagorodju o pokojnikovem vzvišenem in ne-sebičnem delovanju z ozirom na misijone in o njegovih neprecenljivih zaslugah za razširjanje sv. vere v notranji Afriki.

Leta 1846. je ustanovil papež Gregor XVI. apostolski vikarijat v Osrednji Afriki, kateri je razen nilskih pokrajin obsegal skoro vse takrat znane dežele temnega dela sveta. Dve leti pozneje prevzame vodstvo tega obširnega in težavnega misijonskega polja Avstrijec Dr. Ign. Knoblehar.

Ko je vneti misijonar prodril skoraj do velikih nilskih jezer, se vrne l. 1850. v svojo avstrijsko domovino prosit pomoči za svoje misijone. In apostolski mož, katerega so zamorci imenovali Abuna Solimân (naš oče-knez miru), ni iskal zaman dobrotnikov. V Njega Veličanstvu, tem mladostnem knezu miru na habsburškem prestolu, je našel blagega podpornika.

V plemenitem navdušenju je cesar Franc Jožef I. prevzel pokroviteljstvo nad misijoni v Osrednji Afriki. Dovolil je po celi državi vsakoletne zbirke milodarov za te misijone ter jim tudi sam naklonil vsakoletno podporo dva tisoč kron. Razen tega je izposloval pri turškem sultanu potrebnih listin, s katerimi so se vsem tem misijonom v vseh egiptovskih turških pokrajinah dovolile iste pravice in privilegiji, kakor so jih uživali drugi misijoni v turških deželah. Da se skrbno varujejo misijonu podeljene pravice, se je l. 1851. v glavnem mestu Sudana, Kartumu, ustanovil avstr.-ogr. konzulat, ki je obstojal, dokler ni bilo l. 1885. mesto razdejano.

Sijajni zgled cesarjev je pomoči prosečemu misijonarju uglasil pot do srca duhovščine in ljudstva. Ustanovila se je blagonosno delujoča »Marijina družba za Osrednjo Afriko« in mnogo plemenitih duhovnikov in laikov avstrijske države se je pridružilo vnetemu misijonarju, da osebno delujejo za spreobrnjenje ubogih zamorcev,

Vsled vsestranskega sodelovanja avstrijske države v prid osrednjim afrikanskim misijonom so te navadno imenovali »katoliški avstrijski misijoni«, kakor jih angleško-sudanska vlada oficijelno še danes imenuje. Misijon je lahko deloval z velikimi sredstvi ter je postal moč, s katero so računale tudi oblasti. On je odkril strahote trgovine s sužnji, in ko so pozneje vevlasti prisilile Turčijo in Egipt, da prepove suženjstvo, sta največje zasluge za to imela misijon in avstr.-ogr. konzulat v Kartum-u.

Po zopetni otvoritvi mej v Sudan l. 1899. so se naši misijonarji za Bogom imeli zahvaliti edinole prizadevanju po izrečnem naročilu cesarjevem delujoče avstr.-ogr. vlade pri zunanem ministrstvu v Londonu, da so se mogli vrniti v svoj nekdanji misijon. Za katoliško cerkev v novem Kartum-u je cesar daroval velikodušni dar 10.000 kron ter postal tako prvi in največji podpornik te cerkve. V znamenje svoje posebne naklonjenosti je cesarski pokrovitelj poslal osrednji misijonski hiši v Kartum-u svojo sliko v naravni velikosti. Istočasno je podelil generalnemu guvernerju v Sudan-u, Sir Reginald-u Wingate veliki križ Franc-Jozefovega reda v priznanje njegovih zaslug za misijon. Apostol. vikarju škofu Frančišku Ksaverju Geyer je podelil za njegovo blagonosno delovanje veliki komturni križ Franc-Jozefovega reda z zvezdo. In ko je škof Geyer l. 1909. nameraval svoje misijonsko delovanje razširiti tudi na nilske pokrajine v Ugandi, je zopet diplomatično posredovanje dunajskega zunanjega ministrstva naklonilo angleški protektorat Ugande, da je dovolil prihod novih misijonarjev iz Sudan-a v Ugando.

Popolnoma nesebično, brez vsake gmotne ali politične koristi, je cesar Franc Jožef blagovolil misijonom v Sudanu, kakor tudi katoliškim koptom in misijonu frančiškanov v Zgornjem Egiptu nakloniti svoje najvišje varstvo. Tudi v sedANJI svetovni vojski, ko so pretrgane vse zveze z Afriko, ni pozabil našega misijona. Vsled dobrohotne prošnje Vašega blagorodja je c. in kr. ministrstvo za zunanje zadeve v začetku tega leta težko poskušanemu misijonu škofa Geyer naklonilo 5000 kron. Bodi Bog, kralj vseh kraljev, pokojnemu cesarju sam največje plačilo!

Apostolska prefektura Spodnji Kongo.

Častita prednica sester sv. Jožefa Kluniškega v Landani, ki deluje že štirideset let v tem cvetočem misijonu, piše dne 26. julija lanskega leta naši vrhovni voditeljici sledeče:

Velerodna gospa grofica !

Dolgo je že, kar sem Vašemu blagorodju pisala zadnje pismo. A čas hiti tukaj v Afriki tako hitro, da bi človek mislil, dnevi so postali krajši. Celo leto sem bila zaposlena s strežbo bolnih otrok in tudi več naših sester, ki so močno bolehole. Meseca aprila je umrla naša ljuba sestra Andreja, soustanoviteljica tukajšnjega misijona. Od svojega prihoda v Afriko se ni več vrnila v Evropo in zadnjih 20 let njenega življenja je bilo neprestano mučeništvo, ker je radi ranjenih nog mogla hoditi le ob berglah. Vendar je svoje bolečine prenašala z angelsko potrpežljivostjo, popolnoma vdana v voljo božjo. Z veseljem je pričakovala smrti in izdihnila med molitvijo svojo dušo v roke svojega Stvarnika, stara 76 let, od katerih je 53 preživela kot redovnica.

Božja previdnost je lansko leto očitno skrbela za nas. Sledeč navodilu naše vrhovne predstojnice, smo z enim denarjem, ki ste nam ga blagovolili poslati za uboge stradalajoče, nakupile riža, katerega so z drugim blagom vred naložili na ladjo. Cele mesece smo nato pričakovali naročenih reči, a zaman. Že smo mislili, da se je vse skupaj potopilo, ter se vdali v neizogibno usodo, kar prispe nekaj dni pred Božičem parnik v pristanišče. Navdušeno so pozdravile to novico naše mladenke, misleč, da prinaša tudi naše zaloge, saj so toliko molile v ta namen k praškemu Jezusčku. Lahko si torej mislite, kako so jih poparile besede ravno došlega o. misijonarja, češ, parnik ne prinaša nič za misijon, ker se je najbrž vse izgubilo. Vdali smo se v voljo božjo; le naša dekleta niso mogla umeti, zakaj je ljubi Jezusček vendar dopustil kaj takega. Zgodaj drugo jutro pa nam pošlje oče oskrbnik sela s poročilom, pripraviti naša skladišča, kajti »vaš riž in zaboji so došli!« To Vam je bilo veselja med našimi otroki. Saj pa se je pomoč praškega Jezusčka tudi res očitno pokazala, kajti kljub nasprotnemu toku ob izlivu reke so dospeli vsi zaboji in vreče popolnoma nepoškodovani v misijon. Kako smo se zahvalili ljubemu Bogu, ki tako skrbi za nas, uboge svoje afrikanske delavce! Kajti to je bil prvi parnik, ki je došel semkaj od meseca decembra 1915.

Pridno nadaljujemo tukaj svoje delovanje, ker smo daleč proč od strašnega grmenja topov, katero bi naše uboge črnce pač pogñalo v divji beg. Saj ti otroci narave kar ne morejo umeti, kako se morejo beli ljudje tako pobijati med seboj. Vroče in neprestano prosimo ljubega Boga, da prikrajša te strašne dneve.

Bila sem prisiljena, nakupiti odej in blaga za obleke našim gojenkam, kajti noči so pri nas mrzle, in črnci so, kakor znano, proti mrazu mnogo bolj občutljivi, kakor mi. Toda kako drago sem morala vse plačati! Kar je prej stalo dve kroni, velja sedaj najmanj 5 kron in še dobiti ni dostikrat najpotrebnejšega. — Doslej so nam donašali živil in drugih reči portugalski parniki; a videti je, da je izvoz moke in drugih potrebnih predmetov poslej strogo prepovedan. Torej ne vemo, kaj nas čaka v bodočnosti. Vendar se že sedaj popolnoma izročimo v roke božje previdnosti. —

Bog nam je letos dal obilo dežja in sedaj imamo vsi polne roke dela. Sladka batata (neke vrste krompir) je obilno obrodila in nas obvarovala lakote. V teku treh mesecev smo jo lahko že izkopali in spravili tudi turščico s polja. Naša pridna dekleta sedaj že pripravljajo v lagunah nove nasade. Sicer morajo še stati v vodi, toda ker so bosonoge, jim to ne dela posebne preglavice, zlasti ker smejo po dovršenem delu v morsko kopel, kar jim je v posebno veselje. A tukaj jih je treba skrbno nadzorovati, da se jim v njih prešernosti ne prigodi kaka nesreča. Tako se nekoč poda večje število odraslih deklic čez določeno mejo v vodi, kjer zabredejo v glockoko jamo ter se začno potapljati. Na moj prestrašeni klic prihiti nekaj pomorščakov na pomoč in čez malo časa so bile vse srečno rešene, zahvaljujoč se blaženi Devici in svojim rešiteljem. — Po božji previdnosti sem imela nekaj denarja pri sebi, ki ga iz hvaležnosti podarim tem dobrim črncem, da si kupijo kak priboljšek.

Tako, vidite, čuva nad nami vedno v svoji neskončni dobrotljivosti božje oko.

Kraški misijonski dopisi.

Začetek misijona ob jezeru Alotra na severnem Madagaskarju je, kot piše škof Fortineau 16. aprila t. l., prav zadovoljiv. Še pred tremi leti misijonarjem vstop v te

kraje ni bil dovoljen, sedaj se pa nahaja ondi osem redno obiskanih postaj. Toda cel ta okraj ima samo enega misijonarja, kateri kljub nadčloveškim naporom ni kos veli-

kanski nalogi. Za vsako teh osem postaj bi nujno potrebovali enega kateheta, da v misijonarjevi odsotnosti poučuje katehumene temeljnih resnic sv. vere in vodi zborovanja. Katehete bi bilo sicer lahko dobiti, toda tudi oni morajo živeti in ni lahko jih z manj kot s 15 kronami mesečno nastaviti. »Če Vam je mogoče,« pravi škof Fortineau, »pomagajte nam ter zbudite zanimanje za te katehete med vsemi prijatelji božjimi, katerim je pri srcu zveličanje neumrjočih duš.« — Apostolski vikar priporoča še tudi neko drugo napravo. Iz kato-

liške šole v Fenerivi je izšlo kakih 30 družin. Nikakor ne smemo teh mladih ljudi pustiti pri njih poganskih starših radi velike nevarnosti za njihovo vero. Sami pa so preubogi, da bi si mogli ustanoviti lastno ognjišče. Torej bi se jim morala kupiti zemljišča in postaviti hiša, da jih tako oprostimo iz nekakega suženjstva, v katerem se nahajajo, dokler so več ali manj odvisni od svojih poganskih sorodnikov. — Neka mlada žena prav prisrčno prosi misijonarja, naj ji daruje 60 kron, da more kupiti neko zemljišče, ki je ravno naprodaj.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 1. oktobra do 1. novembra 1916.)

Škof Cox, apostolski vikar, Johannesburg, 23. avgusta. V Aleksandra Township, šest milj od Johannesburg-a bi nujno potrebovali nove cerkve za domačine. Preč. gospod škof priporoča novo napravo velikodušnosti Klaverjeve družbe. Za nabavo stavbnega gradiva je preračunjena vsota 5850 kron.

O. Gratl, Mbabane, Švaci dežela, 6. septembra (prosi za ostanke blaga za obleko otrokom, potrebuje nujno dva posvečena oltarna kamena in kanon-tablice iz lepenke).

O. Frakasini, Assiut, 2. oktobra (prosi obleke za svoje ubožce in za cerkveno orodje).

Sr. Thierry, Moyamba, Sierra Leone, 19. septembra (prosi, da bi adoptirali samostansko novinko-domačinko Roze Frith; zato bi bila potrebna letna vsota 390 kron).

Sr. Fincoeur, Maritzburg, 9. septembra (prosi za velum, ker je stari že ves strgan).

Škof Simon, apostolski vikar, Pella, 1. septembra. V našem misijonu vlada velika beda in vendar moramo misliti na stavbo nove šole, ker vlada zahteva strogo ločitev belih otrok od črnih.

O. Lerouge, apostolski prefekt, Conakry, 24. septembra (je v Kankan-u zidal cerkev »Naše ljube Gospe božje previdnosti«, a manjka mu cerkvene oprave, paramentov i. t. d. V sledečem hočemo našteti njegove želje ter sprejmemo hvalnega srca vsak prispevek blagodušnih dobrotnikov v ta namen. Mašne plašče, albe, roquete, pasove, purifikatorije, korpo-

ralije, pluvial za blagoslove in črnega za mrtvaška opravila, naramnice; oltarno perilo. Rokete in suknjice za strežnike. Reči zabogoslužje: Kelih, ciborij, monštranco, posode za olje, svečnike in križ, kadilnico, kropilnik, mašni zvonček, kanon-tablice in mašno knjigo; nadalje veliko oltarno sliko, če mogoče, Naše ljube Gospe božje previdnosti in sliko sv. Petra Klaverja. Kdo naših cenjenih dobrotnikov si hoče postaviti spomenik ljubezni in češčenja Naše ljube Gospe ali apostola afrikanških misijonov?)

Nadškof Augouard, apostolski vikar, Braccaville, 8. septembra. (Koliko bolest krščanskemu srcu, videč, koliko denarja se porabi za medsebojno morijo; in vendar bi zadoštoval le del te vsote, da bi se rešilo neštevilno neumrjočih duš! Daj Bog že vendar mir narodom! Naše naprave kljub vojski tolažilno napredujejo; vendar čutimo pomanjkanje pomožnih sredstev in delavskih moči. Protestantovski Švedi v naših pokrajinah pridno delujejo in vprašujem se, odkod njih znatne vsote za razširjanje njih krive vere. Dobro poučeni ljudje so mnenja, da jih podpirajo nemški luteranci. Povsod, kjer se prikažejo, skušamo omejiti njih vpliv in zato se pritožujejo, da jih prekašamo s svojim delovanjem. Tem bolje! A za to bi trebalo pomnožiti število naših katehetov, toda kje vzeti zato potrebnih sredstev. Ako najdete v katerem kotičku Vaše denarnice še kak neporabljen denar, spomnite se, da bi ga tukaj nujno potrebovali.)

Sr. Marija-Fidelia, začasno v Rimu, 7. oktobra (ponovno prosi za prispevek k potnini ene njenih sester v Južno Afriko.)

Sr. Jérôme, Loango, 6. septembra (nujno prosi pomoči; ako ista izostane, mora svoje gojenke odpustiti brez nade, da jih še kedaj vidi. Kajti ako se vrnejo k svojim poganskim staršem, se bodo vdale pregrešnemu življenju. Tudi ji primanjkuje potrebne obleke za njene varovanke, kakor tudi svetinjc in rožnih vencev).

O. Friederich, začasno v Lyonu, 15. oktobra (je prišel v Evropo, da si okrepi skoro uničeno zdravje;*) porabil

*) Medtem je 5. novembra došla iz misijonskega semenišča v Lyonu žalostna vest, da je preč. o. Friederich, rojen l. 1872. v Alzaciji, nastopivši 15. avgusta l. 1897. svoje misij. delovanje v Zahodni Nigeriji, 21. oktobra v Gospodu zaspal. R. i. p. — Naj nam bo njegovo prosilno pismo, katero je pisal nekaj dni pred svojo smrtjo, nov dokaz o minljivosti zemeljskega življenja. »Kakor vidite,« sklepa imenovano pismo, »mi ne bo manjkalo dela, ko se vrnem v svoj misijon nazaj. Imam sicer trdno voljo, vse to izvršiti, a manjka mi potrebnih sredstev.«

je to priliko, da priporoči svoj ljubljeni misijon naši vrhovni voditeljici. Navedel je zlasti šest točk o potrebah tega misijona, in sicer: 1. V Ibouco, kjer misijonsko delo vrlo napreduje, je cerkva postala premajhna; zato je pričel z zidanjem nove, prostornejše cerkve, a je radi pomanjkanja sredstev ne more končati. — 2. Mnogo mladih deklet njegovega misijona so njih starši prodali v zakon poganom. Ne more jih torej krstiti, dokler jih ne odkupi; kajti prepričan je, da krščanski mladeniči, s katerimi bi jih lahko poročil, nikdar ne bodo zmogli vsote 400 do 500 kron, katera je navadno potrebna za odkup enega dekleta. Dekleta sama žele biti krščansko poročena. — 3. Trebalo bi pomnožiti število šol, a nima sredstev, da bi plačal učitelje, ki so večinoma mladeniči, katere treba poročiti, preden nastopijo svojo službo, in ki navadno nimajo denarja, da si po odotni šegi kupijo ženo. — 4. Mnogo otrok umrje brez sv. krsta. Koliko bi jih bilo lahko deležnih milosti sv. krsta, ako bi imel dovolj sredstev za vzdrževanje nekaterih, misijonu zelo vdanih vdov, katere bi dan na dan obiskovale različne mestne okraje. — 5. Svojih sto gobavcev (kristjani in katehumeni) bi včasih rad razveselil z nekoliko tobakom, da vsaj trenutno pozabijo svoje gorje; toda tobaka mu pogosto primanjkuje. — 6. Slednjič bi postajo Sv. Peter Klaver v Agwashi trebalo nanovo postaviti; ko bi le imel potreben denar.)

Sr. Schulz, Dunbrody, Kapska provinca, 12. septembra. (»V Dunbrody-ju je položaj neizpremenjen; kajti suša traja še dalje. V maju smo imeli veliko povodenj. Pri nas sicer se je ulila samo nekaterikrat precejšna ploha, a v višinah je moralo biti veliko neurje, ker je nedeljska reka močno narastla ter nekoliko milj od misijona prodrla jezove in v Dunbrody-ju naredila občutno škodo. Pokvarjeni so parni stroji ob obrežju, odneslo je 18 zabojev z oljem, odplavilo žične ograje, zasulo cela polja deteljice i. t. d. Škoda znaša okrog 39.000 kron, uničeno je mnogoletno delo. Iz tega razvidite, gospa grofica, kako zelo je misijon v Dunbrody-ju potreben pomoči.«)

Škof Moury, apostolski vikar, Mooussou, Obrežje slo-nove kosti, 22. septembra. (»Nimam posebnih poročil o našem misijonu. Že omenjeno razveseljivo gibanje v prilog naše sv. vere se nadaljuje, dà, celo napreduje kljub pomanjkanju misijonarjev. Požrtvovalnost in apostolska vnema ostalih šest so-bratov nadomešča vsaj v neki gotovi meri pomanjkanje misijonskega osebja. In tako morejo, hvala Bogu, kateri podpira in blagoslavlja njih napore, storiti mnogo dobrega. Z ozirom na apostolsko delovanje bo to vojno leto za naš misijon zelo plodonosno.«)

6. O. Vedrines, Katigonolo, Uganda, 25. avgusta. (»Kot žrtev vojske je 27. aprila padel prvi misijonar tega vikarijata. Bolj kot kedaj se čuti potreba semenišča za domačine; sedaj imajo 35 gojencev. »Toda čeprav nas tolaži njih število, se ne moremo otresti moreče skrbi za njih oskrbo. O, kako cenimo Vaše dragocene milodare!« se glasi med drugim v pismu. Eden varovancev Družbe sv. Petra Klaverja je 29. junija prejel subdijakonat; razen tega pošilja pisma trinajst semeniščnikov za dobrotnike v Evropo.)

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Solnograd. 3. novembra otvoritev zborovanja tukajšnjih pospeševalcev. Po pozdravu predsednice, gospe grofice Uiberacker, predavanje preč. g. Dr. Fiala, profesorja bogoslovja, o podpiranju misijonov. Ob koncu navede zastopnica vrhovne voditeljice, tajnica gđc. pl. Ernst, nekatera primerna navodila, kako uspešno podpirajmo misijone.

Dunaj. 12. novembra letni društven občni zbor v dvorani avstrijskega inženirskega društva I. okraj. Med številnimi udeleženci so bili navzoči tudi grofica Daun, Hartig, Ledóchowska s hčerko, Seilern-Wenckheim, Dzieduszycka, prelat Brenner, rektor »Anime« v Rimu, prelat Ceconi, kanonik grof Esterhazy, prelat deželni glavar Fajdutti in mnogoštevilna svetna in redovna duhovščina. Po pozdravu kanonika Dr. Kraus-a, duhovnega svetovalca Družbe, in po računskem poročilu predsednice dunajske podružnice, grofice Attems, poda vrhovna voditeljica Klaverjeve družbe, grofica Ledóchowska na podlagi najnovejših virov velezanimiva poročila o vojni usodi avstrijskih in nemških misijonarjev. Dodala je tudi skupno sliko nenemških afrikanških misijonov. Dejstvo, da katoliško gibanje kljub pomanjkanju misijonskega osobja narašča, naj dobrotnike afrikanških misijonov potrdi v njihovi velikodušnosti. — Kot slavnostni govornik je o. Gatterer, S. J., razpravljal o misijonskem delovanju v zaledju. — Ob koncu nagovori navzoče kardinal, knezonadškof Dr. Piffl ter podeli z željo, da se Družba sv. Petra Klaverja, kakor tudi druge misijonske naprave v blagor katoliških misijonov vedno bolj razvijajo, vsem navzočim svoj škofovski blagoslov.

Glasovi iz krogov naših čitateljev.

Iz malega raste veliko. »Pred nekaj leti,« tako piše neki duhovnik, »smo ustanovili v naši kongregaciji misijonski odsek. S pomočjo čisto majhnega števila navdušenih src, zlasti pa s pomočjo božjo in Marijino se je odsek v kratkem tako razvil, da smo v nekaterih letih nabrali 1400 kron za misijonske namene. In kar je še več vredno, misijonska misel se je zanesla med ljudstvo, tako da pridejo čisto preproste osebe s svojimi prispevki za misijone. Dvakrat smo v naši društveni dvorani priredili lično razstavo, katero je obiskalo vselej do štiri tisoč oseb. Mali zamorček v dvorani je ljubljenec vseh. — Z vneto za misijone je rastlo navdušenje za kongregacijo. In to je veliko, če pomislimo, da so naši kongreganisti sami mladi fantje, torej v letih, ko se mladina vnema rajši za vse drugo, kakor za čast Božjo in njegove Matere. — Pred nekaj tedni sem z nekaterimi svojih sodalov obiskal misijonsko razstavo v . . . , da si pridobimo več vaje in novihkušenj za našo nameravano razstavo v prihodnjem velikem tednu. Upam, da ne bo nihče zameril ponosnim besedam mojih mladeničev, katerim se je ona razstava sicer zelo dopadla, a so vendar dejali s svetim ponosom: »Ni nas treba biti sram naše razstave.« In ko so na ti razstavi naši dečki videli ličen vojni oltar, so podjetno sklenili, rekoč: »Kaj takega je mogoče tudi nam! . . .«

Mihael Razafindrambinina.

(Piše sestra Ivana Berchmans.)

Že kot čisto majhno dete je naš ljubi Mihael prejel sv. krst. A to je bilo tudi vse, kar se je v verskem oziru storilo zanj; kajti njegovi brezbrizni starši se niso več nadalje zmenili za njegovo duševno vzgojo. Tako je rasel prepuščen sam sebi, kakor cvetlica na poljani, dokler ga ni božja previdnost privedla v misijon.

Pred šestimi meseci ga namreč pregovori neki tovariš, Albert Rafaralaky, da se je pridružil »zboru Mpanjono-v« (učencev proste šole), kjer je mahoma zbudil našo pozornost s svojim živahnim, a obenem nenavadno odločnim pogledom, po čemer se je zelo razločeval od svojih razposajenih tovarišev.

Radi svoje izredne pridnosti je v kratkem smel pristopiti k prvemu sv. obhajilu. »Oh, ljube sestre,« nam je dejal na večer tega pomenljivega dne, »srce mi pravi, da moja nepopisna sreča ne bo nikdar nehala. Vzpel se bom vedno više v ljubezni božji, dokler ne postanem služabnik oltarja!« Njegove besede smo imele le za trenutno navdušenje.

Teden za tednom je potekel; Mihael je nadaljeval v deželni šoli svoje učenje, a ves prosti čas je preživel pri nas v misijonu. Nekega dne prihiti k sestri Ivani Baptisti ter vzklikne ves iz sebe: »Tega nisem nikdar pomislil! Častita mati, berite vendar! Kakšna knjiga je to, kdo jo je spisal?« — in dal ji je knjigo »Hoja za Kristusom«, odprto na strani prvega poglavja. »Dà,« je nadaljeval živahno, a z vso resnobo, »vse je ničemurnost, zato hočem vse zapustiti iz ljubezni do Boga. Duhovnik hočem postati in če me stane tudi življenje!«

To smo kmalu naznanile preč. o. D. in sedaj se Mihael nahaja v semenišču za domačine, katerega so čč. oo. jezuiti otvorili v zvezi s kolegijem v Amparibe. Vrli dečko je pred svojim vstopom v zavod dejal: »Odpovedal sem se vsej posvetni sreči, da si pridobim zakladov za nebesa. Moji starši jokajo, a jaz se veselim, kajti moj delež je lep. — Kapelici v Amparibe in Mpanjoni bom ohranil vedno najvišje spoštovanje, ker tam sem prvokrat prejel svojega Boga, tam sem slišal glas Gospodov, tam bom tudi prvič daroval najsvetejšo daritev.« — Nato še pristavi: »Zahvaljujem se vam, moje matere, kajti kakor svoji rodni materi za zemeljsko življenje, se imam vam zahvaliti za svoje bodoče večno zveličanje.« — Svareč ga pred zankam hudobnega duha, odvrne neustrašeno: »Hudi duh mi ne more nič — on je bojazljivec!«

Opazujoč dvanajstletnega junaškega dečka, ki je ravnokar izvojeval najtežji boj ob ločitvi od svojcev, kljubujoč mogočnemu demonu, sem se nehote spomnila tistih hudobnih duhov, katere je sestra Terezija od Jezusa s svojim nedolžnim pogledom pognala v beg.

Milost božja, o kako čudovito deluje v srcu, ki ji ne stavi ovire! Dal Bog, da se uresničijo želje nadebudnega mladeniča in da postane kdaj luč v razsvetljenje svojim poganskim zmotam vdanim rojakom.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca februarja:

Dne 2. februarja, na praznik Marijinega češčenja.

Dne 24. februarja, na praznik sv. apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Moj misijonski spored.

FEBRUAR. (Posvečen sv. Družini.)

Vse človestvo je velika družina, katere naj si pomaga v medsebojni ljubezni. Toda koliko jih niti ne pozna nepopisne bede ubogih poganških zamorcev. Zato hočem povsod razširjati misijonsko misel ter zlasti mladino pridobivati za misijonske naprave. Torej bom pridno razširjal misijonske spise Družbe sv. Petra Klaverja.

Darovi.

od dne 1. do 30. novembra 1916.

- Za afrikanske misijone: K 4448'65.
- Za sv. maše: K 376'40.
- Za sčrājajoče: K 1249'71.
- Za odkup sužnjev in božinski darovi: K 611'—.
- Za seminariste: K 17'—.
- Za katehiste: K 846'50.
- Za kruh sv. Antona: K 415'63.
- Za Klaverjev vinar: K 430.
- Za Zvezo otrok za Afriko: K 402.
- Za mašno (zvezo): K 669'31.
- Za misijonsko zvezo: K 16'90.
- Za nabavo kipa presv. Srca Jezusovega za javno čiščenje: K 100'—.
- Za Klaverjevo družbo: K 23'64.
- Podporniški prispevki K 36'—.

Na prijazno znanje!

Na željo mnogih blagodušnih dobrotnikov, ki ne marajo biti imenovani, kot tudi vsled pomanjkanja prostora, bomo od sedaj naprej nam poslane mile darove za afriške misijone **le na izrečno željo dobrotnikov posamezno in posebe z imenom** objavili. Vsem drugim dobrotnikom se bomo za milodare potom potrdilnega lista po pošti zahvalili in v »Odmevu« vse darove **splošno** objavili.

Družba sv. Petra Klaverja išče mladenko, večšo slovenskega in mogoče tudi nemškega jezika, da pomaga v pisarni »Odmeva iz Afrike« v Ljubljani, **Pred škofijo 8**, pri dopisovanju in ekspediciji in ki se obenem tudi lahko in zanesljivo razume v navadnem knjigovodstvu. Stanovanje in hrano dobi v podružnici imenovane Družbe. Služba je delo gorečnosti za duše, ne vsled časnega dobička, in oglasila brez vzornega spričevala in priporočila od strani preč. duhovščine, oziroma domačega gosp. župnika, se ne sprejemajo. Treba se je obrniti na zgoraj imenovani naslov.

Pomagajmo misijonom!

Duše po dragoceni krvi Odrešenikovi reševati je za katoličana najzaslužnejše delo. V Afriki čakajo rešitve tisoči in desettisoči duš. Deluje sicer na stotine misijonarjev in misijonskih sester v misijonskih pokrajinah, a manjka potrebnih sredstev, dočim so protestantski misijoni z vsem preskrbljeni. Trenutek je pogostokrat v misijonskih pokrajinah Afrike odločilen. Pomagajmo, o pomagajmo misijonom, da ne bode Afrika po naši brezbriznosti in malomarnosti izgubljena.

Denarne prispevke in druge predmete hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

1. Denar brez naročila se pošlje ónim misijonom, ki so najbolj potrebni in najboljši.

2. Naj se pošiljajo darovi tudi za določene misijone, za katere se kdo bolj zanima, s pristavkom: »Za bele očete«, »Za očete Sv. Duha«, »Za palotince« itd.

3. Kdor pošlje **24 K**, je lahko boter ali botra enemu zamorčku, kateremu lahko določi ime.

4. S **60 K** se odkupi en otrok iz sužnosti.

5. Kdor hoče posinoviti enega zamorčka, naj pošilja pet let po **120 K**. Družba sv. Petra Klaverja oskrbuje poročila za dobrotnike.

6. Za zamorca-katehista se pošlje letno **200 K**, ali za dečka v semenišču letno **120 K**, ali za vzgojo zamorca-duhovnika za časa njegovih bogoslovnih študij letno **200 K**.

7. Naj se daruje miloščina za »kruh sv. Antona v Afriki«.

8. Naj se pošiljajo cerkvene posode, kelihi, monštrance, križi, rožni venci itd.

9. Naj se zbirajo in pošiljajo v zavojčkih do 5 kg poštno vrednosti, stanijol papir, srebrni papir, zlato, srebro, svinec, baker, sukno in platno.

Vse denarne pošiljatve in darovi se naj naslovijo na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo štev. 8.

Memento za umrle.

† Prečastiti o. Friederich iz lyonske misijonske družbe je deloval kot misijonar od l. 1897. v zahodni Afriki (pokrajina Nigerija) ter umrl v Lyonu 21. oktobra 1916.

Žrtev vojske. † Prečastiti o. Cadet, družbe belih očetov, predstojnik semenišča v Ugandi, Vzhodna Afrika.

V pobožno molitev se priporoča † dobrotnica g. Marija Lapanja, ki je veliko storila v pomoč ubogim afrikanskim misijonom.